

til § 26. Det er ikke noget nyt, man her har ført ind i Lovforslaget. Det er den gamle Bestemmelse, som man har haft i Brandpolitiloven af 1861, om Hedebrand. Man siger her, at fra 1. Juli til 15. September maa der ikke afbrændes Heder. Jeg er tilbøjelig til at tro, at man vil gøre Ret i at udstrække denne Tidsfrist noget mere. Jeg tror, at det vil være i manges Interesse, om man satte Tidsrummet mindst en Maaned før 1ste Juli. Jeg for mit Vedkommende vilde ikke have noget imod at gaa til den 15. Maj. Jeg tror, at disse Foraarshebrande og Mosebrande afstedkomme ret betydelige Tab i jyske Hedeegne, og er der noget i den Betragtning, som man har gjort gældende, at stærke Hedebrande afværge Regn, saa kunde der jo være endnu en Grund mere til at forbyde dette paa et tidligere Tidspunkt. Det er en almindelig Trafik i Hedeegne, at saa snart man ser, at det begynder at trække op til Regn, til Vande, som man siger, saa snart Himlen bliver graa, begynder man, selv om det er meget tørt, og man gerne vil have Regn, at fyre løs i Hederne for at faa det brændt af, inden Regnen kommer. Hvor meget eller hvor lidt der ligger i det, skal jeg ikke sige, men mange gaa med den Opfattelse, at disse Brande undertiden drive Regn- og Tordenbygerne væk, saa jeg tror, at man i det hele taget uden Skade for Hedeboerne i Almindelighed vil kunne udstrække Tidsrummet til noget tidligere i Tiden. Derimod tror jeg, det vilde have Betydning for Hede- og Mosedyrkerne, om man indskrænkede sig til at sige 1. September i Stedet for 15. September, idet det vil have stor Betydning for Hede- og Moseopdyrkerne, at de kunne faa Lyngen sveden af om Efteraaret, saa at Jorden kan ligge bar for Vinterfrosten. Jeg tror, at man vil gøre dem en Tjeneste ved at sige 1. September i Stedet for som nu 15. September. September kan jo undertiden være meget vaad, saa at man ikke kan faa Lyngen sveden af, og derfor tror jeg, at denne Forandring vilde gavne.

Forskellige Talere have omtalt det ny, der er kommet ind i Lovforslaget angaaende Oprettelsen af den ny Institution, som hedder faste Skorstensfejere. Jeg skal ikke udtale mig meget derom, men jeg vil kun sige, at det forekommer mig, at det vil være grundforkert, en Misforstaaelse i det hele at tro, at man derved skulde faa en bedre Tilstand end nu, skønt jeg indrømmer fuldt ud, at det er korrekt, saaledes som det ærede Medlem for Ribe

(Busk) har skildret, at det er. Hvis det er Meningen, at man skulde faa det bedre ved at sætte en Mand til at efterse sig selv, da tror jeg ikke rigtig paa det.

Jeg skal hermed gøre et Par Bemærkninger til Lovforslagets § 47 angaaende den ny Bestilling som Bygningsfoged. Jeg er ikke ganske paa det rene med, om det vil blive til nogen stor Nytte at oprette et saadant nyt Embede. Jeg tror det ikke. Jeg tror, at kan man ikke naa et Resultat ved at lægge et forøget og stærkt Ansvar over paa Brandfogederne og give dem Ansvar for Tilsynet med Opførelsen af ny Bygninger, saa vil man i det hele taget vanskelig kunne naa noget Resultat i denne Henseende. Jeg tror ikke, man skal gøre sig store Forhaabninger om, at denne ny oprettede Stilling som Foged eller nærmere betegnet som Bygningsfoged, vil faa nogen egentlig reel Betydning. Jeg tror, at jo mere simpelt, jo mere praktisk man tager paa disse Spørgsmaal, des bedre naar man det, man tilsigter, og det vil forhaabentlig ogsaa blive det endelige Resultat ved nærmere Forhandling mellem det Udvalg, der antagelig bliver nedsat om denne Sag, og den ærede Justitsminister, idet jeg tror, man ikke har Spor af Ret til at tvivle paa, at alle nære den største Interesse for at fremme denne Sag paa bedste Maade, eftersom den har saa stor økonomisk Betydning for alle.

Med disse Bemærkninger skal jeg tildele mig ogsaa at give Lovforslaget min Anbefaling med paa dets videre Vej. Jeg haaber, at det maa lykkes at faa de forskellige Plakater og Lovparagraffer, vi have, samlede til en Enhed paa bedst mulig Maade gennem det her foreliggende Lovforslag.

R. Hansen: Den 28. Januar 1896 blev der af Justitsministeriet udsendt et Cirkulære, som gik ud paa at anmode de Herrer Sognefogeder og Politimestre om at have deres Opmærksomhed henvendt paa, at der ikke maatte findes indmurede Grube- eller Vadskekedler ved de saakaldte snævre Skorstene. Endvidere, hed det i Cirkulæret, at Andragender om Bibeholdelse af saadanne Kedler ikke kunne ventes at blive bevilgede. Nu tror jeg ganske sikkert, at dette Cirkulære, navnlig saaledes, som det de fleste Steder blev forstaaet, i Virkeligheden var i Strid med den bestaaende Lov af 30. Marts 1889. Følgen blev ogsaa, at det blev Aarsag til en ret stor Forstyrrelse rundt om i Landet. Denne Forstyrrelse blev imidlertid